Грамадскае незалежнае выданне, выходзіць з верасня 1995 года

Газета Уладзіміра Кудзінава

СЕРАДА

№ 65 (94)

21 жніўня 1996 года

Цана па падпісцы – 444 руб.
цана ў розніцу – 700 руб.

ЧАС МЯСЦОВЫ

Інфармацыйны выпуск падрыхтавалі: В. ГАПЕЕЎ, М. РЫМАЧ, Л. ЦАЛУЙКА.

ПРИЗРАК БРОДИТ ПО РАЙОНУ

Что следует отметить – этот призрак начинает приобретать все более осязаемые черты. Мало того, с помощью районного отдела занятости этот призрак в некоторой степени уже материализовался в определенное количество безработных, официально признанных таковыми.

Материализация призрака, проходящая на фоне „макростабилизации на микроуровне экономического развития", проходит в высоких темпах. Что бы там ни говорили о замедлении падения нас всех в пропасть, людей, оставшихся без работы, становится все больше, и это как-то никак не вяжется с оптимистичными выступлениями нашего премьер-министра.

Только за один месяц лета, поры года в общем-то никак не соответствующей росту безработицы, количество безработных (повторим – официально зарегистрированных) выросло на 40 человек. На 1.08.96 общая цифра по району составляла 1101 человек.

Это – официальная материализация призрака. А какая его часть нам еще невидима? Специалисты в таких случаях прогнозируют число в два раза большее.

А по всей Беларуси армию безработных пополнили за один месяц 3,5 тысячи человек. Всего в нашей республике 180390 человек сидят теперь без работы.

ШКОЛА БИБЛИИ

Возобновила свою работу школа Библии Ивацевичской церкви Рождества Христова. Сейчас миссионер, брат Константин читает своим слушателям цикл лекций о браке и семье, основных вопросах Библии и Откровении Иоанна Богослова.

Занятия проводятся по средам (с 20.00) в новом здании РПО ЖКХ (ул. 60 лет Октября, 2).

● УРАДЖАЙ – 96

РАДУЕ КОЛАС ВАЖКІМ ЗЕРНЕМ

Неба хмурылася літаральна з кожнай хвілінай. Камбайнер Аляксандр Пытляк і яго памочнік Генадзь Пераваloцкі з трывогай паглядалі на шэрыя хмары.

Хваляваліся хлопцы. На трактарны двор прыйшлі рана, каб падцягнуць тое-сёе ў сваім „Доне-1500", падмазаць, падмацаваць. А цяпер самы час у поле выходзіць, а тут гэтыя хмары. – Паедзем усё роўна, а раптам пранясе, ветрам раздзьме, – казаў нам камбайнер.

Мы ўжо ведалі, што ўборачны экіпаж Аляксандра Пытляка – лепшы ў калгасе „Івацэвіцкі". І летась па выніках жніва быў лідэрам. Тады за паўтысячы тон намалацілі хлопцы. Сёння ўжо 405 тон маюць у сваім актыве. А ўбрана ў калгасе крыху больш паловы ўсёй плошчы. Так што канчатковы вынік – яшчэ наперадзе.

Сказаць, што марудзяць у калгасе „Івацэвіцкі" з уборкай, аніяк нельга. На жніве працуюць штодня тры „Доны" ды столькі ж „Ніў", дзве лафетныя жняяркі, нават комплексы „КПС-5Г" і „Е-302", якія кладуць збажыну ў валкі.

– Учора, напрыклад, на падборцы валкоў працаваў, – расказваў Аляксандр Пытляк. – Дзесьці каля дзесяці тон зерня намалацілі. Добрае яно сёлета, важкае.

Сапраўды, важкі сёння колас у калгасе „Івацэвіцкі". На дзень прыезду ураджайнасць на кожным з абмалочаных 38 гектараў дасягае амаль 35 цэнтнераў збожжа. Як тут не радавацца такому ўраджаю?!

Хіба што засмучае калгасных механізатараў, у чым мы пераканаліся самі, стан аднаго з магутных „Донаў", чацвёртага па ліку з наяўных у гаспадарцы. Вывеў яго камбайнер Мікалай Саевец на хлебнае поле, намалаціў нейкіх пад 40 тон зерня – і раптам паломка: выйшаў са строю шкіў малацільнага барабана. Набылі ў Пінску новы, думалі, пашанцавала, бо купілі яго за 25 мільёнаў рублёў, а не за 72 мільёны, як прадаюць іншыя, а тут нешта не тое атрымліваецца. Нацягнулі пас, запусцілі ў работу, а ён і паляцеў. Паставілі новы – зноў загвоздка: не нацягваецца пас, а шкіў не адыходзіць на ранейшае месца. Вось і б'юцца людзі некалькі дзён запар... А час, як кажуць, не чакае. Тыя ж механізатары, хто працуе зараз у полі, намагаюцца распачынаць работу рана-ранюсенька. Гарох трэба было абмалочваць, дык у шэсць гадзін раніцы на полі былі. І да цямна, канечне. Тады тройчы ім ежу прама на рабочае месца прывозілі. А так пакуль што абеды даюць. „Пакуль што" таму, што прынята рашэнне двойчы ўдзень людзей, хто на жніве заняты, карміць.

НА ЗДЫМКУ: лепшы ўборачны экіпаж калгаса „Івацэвіцкі" ў складзе камбайнера Аляксандра Пытляка (справа) і яго памочніка Генадзя Пераваloцкага.

Фота П. ЛУЧЫЦА.

БРАТКІ, ШТО ПІЦЬ БУДЗЕМ?

Ды не, мы не ў тым сэнсе пытаемся, каб за стол сесці. А ў тым, каб смагу наталіць. А яна, як вядома, лепей за ўсё наталяецца звычайнай вадой, той самай, што без паху і смаку. Вады ў нас хапае, то праўда, але...

Год таму раённы цэнтр гігіены і эпідэміялогіі прыняў рашэнне, згодна якому з 1 кастрычніка гэтага года падача вады ў горад Івацэвічы будзе спынена, калі не якасць не будзе адпавядаць санітарным нормам. Галоўнае патрабаванне – прывядзенне ў норму ўтрымання ў вадзе жалеза. Для гэтага прапаноўвалася пабудаваць станцыю абезжалезвання.

Год мінуў, і што на сёння маем?

Станцыя абезжалезвання не пабудавана. Праектная дакументацыя будзе падрыхтавана да пачатку новага 1997 года. Кошт праекту – 450 мільёнаў рублёў.

Кошт будаўніцтва самой станцыі – каля 2,5 мільярда рублёў. Пакуль на гэтыя мэты райвыканкамам выдзелена РВА ЖКГ усяго толькі 300 мільёнаў.

Прывядзем яшчэ адну лічбу – 3 мільярды. Гэтулькі грошай патрачана на добраўпарадкаванне раёна. Праўда, падкрэслім, збіраліся грошы на гэтыя мэты, што называецца, з шапкай па крузе. Так, парадак і чысціня ў раёне ніколькі не ўступаюць па значнасці станцыі абезжалезвання. Аднак, чаму б не праявіць такі ж самы імпэт нашым раённым уладам у адносінах да гэтай самай станцыі? Што, як вада празрыстая і на смак больш-менш прыемная, то няхай сабе і такая цячэ, не відаць жа вокам таго жалеза?..

Разам з тым адзначым, што толькі ў пяці раёнах вобласці такія станцыі абезжалезвання існуюць. А патрэбны яны, як аказваецца, амаль кожнаму населенаму пункту. Нашым Целяханам дык яшчэ больш, чым райцэнтру, там паказчыкі ўтрымання жалеза ў вадзе яшчэ большыя.

P. S. Вядома ж, горад без вады не застанецца. Цяпер камунальныя службы раёна вядуць прамыўку водазаборных ёмістасцей, водазаборных сетак, прафілактычны рамонт водаправодаў. Гэтыя работы ў нейкай меры павінны палепшыць паказчыкі якасці пітной вады. Але знімаць з парадку дня пытанне будаўніцтва станцыі абезжалезвання цэнтр гігіены і эпідэміялогіі ніяк не збіраецца.

СТАРШЫНЯ, БОЙСЯ КАРЭСПАНДЭНТА

Наш райвыканкам вырашыў вярнуць былыя часіны, калі самы невялічкі крытычны матэрыял на старонках афіцыйнай раённай газеты быў для дырэктара прадпрыемства ці старшыні калгаса своеасаблівым знакам бяды.

Сутнасць гэтага рашэння ў тым, што цяпер на кожны крытычны матэрыял асоба, якую закранулі ў ім, павінна даць пісьмовае тлумачэнне на гэтых жа старонках, так мовіць – адрэагаваць.

Цяжка сказаць, навошта гэта робіцца – ці то каб пастрашыць кіраўнікоў раённых гаспадарак, ці то каб надаць большую вагу „афіцыйнаму гласу" раённых уладаў. Зразумела хіба што адно – клопату кіраўнікам розных рангаў прыбудзе.

Цікава, ці не адродзіцца ў такім разе адначасова з гэтым рашэннем і традыцыя, калі карэспандэнта афіцыйнай газеты сустракалі як самага дарагога госця – тут і вячэра, тут і чарка, і пашана, і ўвага. Толькі напішы „добра", толькі не крытыкуй...

НА КРАЮ АДЧАЮ

„Бог ім суддзя!" – хочацца сказаць пра тыя 20 чалавек, хто ў мінулым і ўжо ў гэтым годзе пайшлі з жыцця па ўласнаму жаданню. Розныя гэта па ўзросту людзі: і маладыя, і больш сталыя, і састарэлыя. Як і розныя тыя прычыны, што падштурхнулі іх на самазабойства. Тут і невыноснае матэрыяльнае становішча, і такое ж невыноснае адзіноцтва, і дэградацыя ад беспрабуднага п'янства, і наркаманія, і няўдалае каханне, і нават звычайныя скандалы ў сям'і.

„Пути господни неисповедимы", – кажуць іншы раз у такіх выпадках людзі. Не, гэта зусім не гасподні шлях – суіцыд, г. зн. самазабойства. Гэта сапраўды вялікі грэх: перад роднымі, знаёмымі, перад прыродай і, хто ведае, можа і перад Богам. Вось пра гэта і задумацца перш за ўсё трэба было б усім нам. Цяжкасці прыходзяць і адыходзяць, а жыццё, загубленае аднойчы, не вяртаецца ніколі.

ПРЫГАЖОСЦЬ НАСТРОЙ УЗНІМАЕ

Усё радзей сёння на тым ці іншым прадпрыемстве можна пачуць тэрмін „культура вытворчасці". Не да гэтага цяпер многім вытворчым калектывам: як кажуць: „не до жиру, быть бы живу".

Інакш глядзяць на культуру вытворчасці на Івацэвіцкай газакампрэсарнай станцыі. Вось дзе ёсць чаму павучыцца. Ужо тэрыторыі ўсіх трох чэргаў станцыі здзіўляюць сваёй акуратнасцю, прыгожа аформленымі і дагледжанымі газонамі, з густам пафарбаванымі агароджамі.

На двух чэргах завершаны работы па аддзелцы дыспетчарскіх, кабінетаў і калідораў. Сцены аздоблены сучаснымі дэкаратыўнымі ўпрыгожваннямі, зроблена галандская падвясная столь, у адпаведнасці з сучасным дызайнам падабрана мэбля. Гэтак жа прывабна і ўтульна будуць хутка выглядаць службовыя і вытворчыя памяшканні на трэцяй чарзе ГКС, дзе вось-вось распачнуцца аддзелачныя работы.

Прыемна людзям працаваць, калі і колеры, і ўсё астатняе вакол іх не толькі вока, але і душу лашчыць. На Івацэвіцкай ГКС менавіта так і атрымліваецца.

● КОЛА ДУМАК

Там, дзе прайшла меліярацыя

СЁННЯ БОЛЬШ, ЧЫМ ДАСТАТКОВА КЛОПАТУ Ў РАБОТНІКАЎ РАЁННАГА МІЖГАСПАДАРЧАГА ЎПРАЎЛЕННЯ АСУШАЛЬНА-АРАШАЛЬНЫХ СІСТЭМ

Каб пераканацца, што гэта менавіта так, дастаткова было паразмаўляць з начальнікам Івацэвіцкага МУААСа М. Г. Дзядком. Інжынер-гідрамеліяратар па адукацыі і спецыяльнасці, ён дзевяць гадоў працаваў у міжгаспадарчым упраўленні на пасадах тэхніка, начальніка ўчастка, пазней — галоўнага інжынера і сёння добра ведае, што праведзеная некалі меліярацыя, шырока праводзімая дзяржавай за яе кошт як у нашым раёне, так і па ўсёй рэспубліцы, утойвае ў сябе не толькі дабро, але і зло. Сапраўды, гэта добра, што адваяваны ў балотаў тысячы гектараў высокаўрадлівых зямель. Але разам з тым, хутчэй з-за блізарукасці вучоных, якія лёгка адгукаліся на партыйны заказ „зверху” і ахвотна абгрунтоўвалі ў сваіх навуковых працах карысць ад правядзення аднабаковай меліярацыі, што ўключала ў сябе толькі адзін цыкл — асушэнне пераўвільготненых земляў, ствараўся водны дысбаланс, немагчыма было рэгуляваць водны рэжым. Да чаго гэта прывяло ўжо праз 10–15 гадоў, таму, хто працуе ў сельскай гаспадарцы, тлумачыць не трэба. Пасля непрацяглай эйфарыі ад даволі высокіх ураджаяў, атрыманых на асушаных тарфяніках, у многіх гаспадарках забілі трывогу: маўляў, палям не хапае вільгаці, тарфянікі „лысеюць”, з кожным годам ператвараючыся ў пясчанікі. Пры гэтым ператвараліся ў малаўрадлівыя землі не толькі былыя балотныя глебы, але і плошчы з мінералкай, якая ўсё больш „паспытвала смагу”.

Тым часам дзяржава, спахапіўшыся, аб'явіла, а тыя ж вучоныя падтрымалі, што сапраўдная меліярацыя — гэта не толькі асушэнне, але і арашэнне. Пачалі з'яўляцца новыя, ужо двухцыклавыя меліярацыйныя сістэмы, заклікаaныя выправіць дапушчаную памылку. Ды аказалася, позна, на такія работы стала хранічна не хапаць фінансавых сродкаў. Сёння іх наогул няма, і тая ж дзяржава, можна сказаць, „умыла рукі”, амаль што пакінуўшы калгасы і саўгасы на волю лёсу. Адна надзея ў апошніх — на дапамогу міжгаспадарчага меліярацыйнага ўпраўлення асушальна-арашальных сістэм. Праўда, назва арганізацыі не зусім па сённяшніх мерках адпавядае свайму прызначэнню, і „зверху” ўжо спусцілі новую, больш сучасную — дзяржаўнае

прадпрыемства па будаўніцтву і эксплуатацыі меліярацыйных і водагаспадарчых сістэм, у якой на першым месцы стаіць слова „будаўніцтва”. МУААС, дарэчы, даўно ўжо мае ліцэнзію на правядзенне такіх работ. Галоўная ж функцыя прадпрыемства — прадоўжыць „эксплуатацыйны век” састарэлых меліярацыйных збудаванняў, да максімуму павялічыўшы іх карыснасць і зменшыўшы шкоду шляхам двухбаковага рэгулявання воднага рэжыму. Прасцей кажучы, арганізаваць такі догляд за меліярацыйнымі сеткамі, каб яны давалі найбольшую аддачу. І работы тут, як прызнаўся ў размове з нашым карэспандэнтам Мікалаем РЫМАЧАМ М. Г. ДЗЯДОК, больш чым адбаўляй.

— Канкрэтызуйце, калі ласка, Міхаіл Георгіевіч, што гэта за работа. Да таго ж, далёка не кожны з нашых чытачоў ведае, чым вы займаецеся.

— Што праўда-тое праўда, пра нас няшмат гавораць і, тым больш, няшмат пішуць. А, між тым, кола абавязкаў у нас даволі шырокае. Асабліва цяпер, калі пабудаваныя 30 гадоў назад меліярацыйныя сеткі ўжо, па сутнасці, выйшлі са строю, а на новыя няма сродкаў ні ў дзяржавы, ні, тым больш, у гаспадарак. Адзіны паратунак у такім становішчы — паўсюдна праводзіць рэканструкцыю, прытым такую, якая б не толькі прадоўжыла жыццё меліярацыйных сістэм, але і, калі можна так сказаць, падтасавала іх пад сучасныя патрабаванні. Хопіць, бо даасушваліся, надышоў час строга рэгуляваць узровень грунтовых водаў, каб супрацьстаяць засушліваму надвор'ю, не пакінуць без вільгаці нашы палі і ў той жа час „скідваць” з іх лішнюю ваду, калі ўзнікае такая патрэба. Зразумела, гэта магчыма пры паўсядзённым доглядзе за міжгаспадарчай сеткай, якая ўяўляе сабой 621 кіламетр адкрытых каналаў, і ўнутрыгаспадарчай сеткай працягласцю амаль 2,5 тысячы кіламетраў. Вось, па сутнасці, такі, кажучы ваенвай мовай, плацдарм нашых баявых дзеянняў. На ім і ваюем.

— І перамагаеце?

— А гэта ўжо як сказаць: „Вядзем баі” з пераменным поспехам, як некалі пісалі ў ваенных зводках.

— Што гэта азначае ў пераводзе на цывільную, ці лепш будзе сказаць, на мірную мову?

— Толькі тое, што патрабуецца рэканструкцыя меліярацыйных збудаванняў на 18 тысячах з 45-ці тысяч гектараў абслугоўваемых намі сельгасугоддзяў, на якіх у свой час была праведзена меліярацыя. А раён наш, трэба, сказаць, даволі складаны ў сэнсе свайго геаграфічнага месцазнаходжання. 50 працэнтаў існуючых у нас польдэрных сістэм працуюць за кошт механічнага водаадліву, чым і дыктуецца неабходнасць кіравання водным рэжымам. Над гэтым і працуем.

А чаму, як я выказаўся, з пераменным поспехам, дык гэта тлумачыцца сённяшнім складаным часам. Работы на меліяраваных палях шмат, а грошай і ў дзяржавы, якая са свайго бюджэту фінансуе абслугоўванне намі міжгаспадарчай сеткі, ні ў калгасаў, каб аплаціць нам работы на іхніх унутрыгаспадарчых сетках, катастрафічна не хапае. Мы ж, каб даглядаць меліярацыйныя каналы, заключаем кантракты напрамую з міністэрствам сельскай гаспадаркі. Што датычыць той жа унутрыгаспадарчай сеткі, якая, як я ужо казаў, доўжыцца амаль дзве з паловай тысячы кіламетраў, дык на іх абслугоўванне мы вымушаны заключаць дагаворы толькі з плацёжаздольнымі калгасамі, хаця, па сутнасці, усе яны маюць патрэбу ў нашых паслугах. Але мы не можам ужо, проста не ў стане дапамагчы ўсім, бо самі знаходзімся ў цяжкім фінансавым становішчы.

— Гэта можна прадэманстраваць на нейкіх лічбах?

— Чаму ж не. Ёсць у нас гаспадаркі, якія не могуць разлічыцца з намі вось ужо тры гады. Калі мы запазычыліся электрасеткам каля паўмільярда рублёў, дык нам доўг перакрывае гэту лічбу больш чым у два разы. Дайце нам тыя 1 мільярд 55 мільёнаў рублёў — гэта ж якая падмога для нас была б. Пры ўсім тым пры ўжо прафінансаваным на гэты год з рэспубліканскага бюджэту плане ў суме 1 мільярд 550 мільёнаў мы фактычна выканалі работ на 2 мільярды 257 мільёнаў рублёў. Ад нас увесь час патрабуюць: давай, давай! Але пры гэтым не пытаюцца, якія ёсць для гэтага ў нас магчымасці, і, канечне ж, не спяшаюцца выдзяляць патрэбныя грашовыя сродкі. Вось і цяпер чакаем, што дадуць іх у трэцім квартале. На адных спадзяванках, атрымліваецца, і працуем.

— Тым не менш, наколькі я ўжо ведаю, і нядрэнна працуеце. У паўтара раза перавыканалі за прайшоўшы спачатку года час заданне па рамонту міжгаспадарчых сетак. Паспяхова вядуцца работы на рэканструкцыі сямі меліярацыйных аб'ектаў. Дык можа дарма вы ўжо так песімістычна выказваецеся?

— Што ж, тады прывяду яшчэ некалькі лічбаў. У гэтым годзе нам на правядзенне капітальнага рамонту меліярацыйных сетак патрабуецца 3 мільярды рублёў, выдзелена ж усяго 800 мільёнаў. На бягучы рамонт тых жа сетак і забеспячэнне нармальнай работы польдэрных помпавых станцый трэба яшчэ больш, ужо 6 мільярдаў рублёў, выдзелілі ж нам у два разы менш назначанай сумы. А год на год жа не прыходзіцца. Толькі ў бягучым годзе на работу тых жа помпавых станцый у нас пайшло 890 мільёнаў. Пацягнула тут у асноўным электраэнергія: пры сённяшнім яе кошце гадзіна работы станцыі абыходзіцца нам ні многа ні мала пад сто тысяч рублёў. А станцый такіх у нас 16. Вось і палічыце, колькі трэба плаціць за электрычнасць, калі пры сённяшнім дажджлівым надвор'і адпампоўваць лішнюю ваду нярэдка прыходзіцца круглыя суткі. Гэта некалі нашы помпавыя станцыі працавалі ў аўтаматычным рэжыме, бо такое было магчыма пры таннай электраэнергіі. Цяпер жа яны працуюць толькі тады, калі ўзнікае такая неабходнасць, і тым не менш сродкі на іх утрыманне патрабуюцца, што гаворыцца, „агромадные”.

— Даруйце, Міхаіл Георгіевіч, але да гэтага я ведаў, што вашы помпавыя станцыі працуюць толькі ўдзень, ноччу на іх ніхто з апаратараў не дзяжурыць. Вы ж кажаце пра круглыя суткі...

— Правільна кажу. Сапраўды, да нядаўняга часу станцыі на ноч закрываліся. І таму — абкрадваліся. А там жа рухавікі, іншае дарагакаштуючае абсталяванне. Дык замест вартаўнікоў мы зноў, як і было раней, прызначылі на кожную станцыю па чацвёртаму апаратару, што дае магчымасць, зноў жа паўтаруся — пры неабходнасці, арганізаваць работу помпавых станцый кругласутачна.

— Зразумела цяпер, што і да чаго. Скажыце, на якіх аб'ектах працуюць сёння вашы падначаленыя? Як ладзяцца справы на іх?

— У гэтым годзе працавалі ў калгасе „Бальшавік”. Зараз вядзем ачыстку меліярацыйных сетак, а, па сутнасці, той жа капітальны іх рамонт, у калгасе „Радзіма”. Хапае работы на аб'ектах у Жытліне, Хадаках і Власаўцах. Працуюць нашы меліяратары ў калгасе „Любішчыцы” на аб'екце „Станевічы” і ў калгасе „Зара” на аб'екце „Заялоўе”. Павінен сказаць, ёсць у нас для правядзення такіх работ дастатковая колькасць тэхнікі, у прыватнасці, 5 аднакаўшовых драглайных экскаватараў, 3 экскаватары з цыркульным каўшом і адзін — шматкаўшовы М-150. Маем і пяць бульдозераў, грэйдзеры, касілкі для абкошвання канаў. Бяда ў тым, што цяжка з палівам для іх, з рознымі тэхнічнымі масламі і, канечне ж, з запчасткамі. А тэхніка з кожным годам зношваецца ўсё больш, што нас, зразумела, не можа не трывожыць. Патрэбны для аднаўлення нашай матэрыяльна-тэхнічнай базы значныя сродкі, якіх, зразумела, няма, а тут, да ўсяго, падаткамі нас літаральна задушваюць. Што паступіць на наш рахунак у банку — тое ж адразу гэтымі падаткамі і „з'ядаецца”.

— Часта прыходзіцца чуць такое ад кіраўнікоў, Міхаіл Георгіевіч. Падатковы прэс сапраўды сёння непасільны для многіх і аніяк не дае падняцца з каленяў. Каму гэта выгадна вось толькі — незразумела. Для дзяржавы такая выгада абарочваецца другім бокам медаля: яна, бадай што, у канчатковым выніку больш губляе, чым набывае. Знізу гэта бачна, а вось зверху чамусьці не жадаюць гэтага бачыць...

А цяпер адкажыце, калі ласка, на апошняе пытанне. Ці вялікі калектыў у МУААСе, якія атрымліваюць людзі заробкі і наколькі своечасова?

— 152 чалавекі цяпер у штаце ўпраўлення. Заработную плату мы атрымліваем з невялікім спазненнем, а часцей — своечасова. Складае ж яна ў сярэднім на кожнага працуючага 712 тыс. руб. Здаецца, і не так дрэнна ўсё, толькі магло б быць і лепш. Колькі сваіх балячак мы выкладвалі перад рознымі камісіямі і інстанцыямі, ды многія з нашых патрабаванняў так і засталіся „гласом вопиющего в пустыне”. Адно застаецца: спадзявацца на ўласныя сілы і хоць неяк выходзіць з цяжкага сённяшняга становішча.

— Тады на заканчэнне я жадаю поспехаў у вашых намаганнях. Няхай, нягледзячы ні на што, ніколі не пакідае вас надзея на лепшае. Дзякуй за размову.

● СУЧАСНЫЯ КАЗКІ НА СТАРЫ ЛАД

АДЗІН ЛЮБІЦЬ – ДЗЕСЯЦЬ РОБЯЦЬ

Добры дзень, паважаная рэдакцыя! Вырашыў я расказаць вам адну казку.

Дык вось, у адным дзяржаўным царстве, памерам з наш Івацэвіцкі раён, жыў-быў князь. Не вельмі значны быў князь, меў ранг прыблізна кіраўніка будаўнічай арганізацыі. Хоць і падпарадкоўваўся ён свайму цару, кшталту нашага старшыні райвыканкама, але меў і сам сваіх прыгонных па тыпу нашых простых рабочых.

Была ў князя жонка-прыгажуня, быў і палац свой, гэта як катэдж які ў нашым „царскім сяле”. А яшчэ меў князь палюбоўніцу. А як жа! Які ж гэта князь-кіраўнік палюбоўніцы не мае?! Па штату паложана. Ну, а ў той палюбоўніцы радні хапала, ды і сама яна дама была капрызлівая і патрабавальная. Ёй адных пацалункаў ды абдымкаў мала. Ды маючы такога „сябра сэрца”, як не скарыстаць яго ўладу ды становішча?

А князь наш – чалавек мяккі, чулы. Трэба дык трэба – халопы яго што пажадаеш зробяць. Дзякуй Богу, палюбоўніца палацаў крыштальных не патрабавала. Так, па дробязі. Трэба ёй было нейкія там неадкладныя гаспадарчыя справы ў сядзібе сваёй сваячніцы вырашыць – нашаптала князю на чуйнае вушка.

Тады арганізаваў князь хуценька рабочую брыгаду з дзесятка халопаў ды закінуў іх на дзяржаўнай аўтакарэце на „ўдарны аб'ект”. Папрацавалі халопы шчыра, зрабілі ўсё як след. Ім жа ўсё роўна, дзе рабіць – грошы князь з дзяржаўнай кішэні плаціць. А дрэнна спрацуеш, ці заікнешся аб тым, што не на той аб'ект працаваць адправілі, то размова ў князя з халопамі кароткая – выжане са свайго княства, ды яшчэ такую пратэкцыю выдасць – у турму не возьмуць. А куды пасля пойдзеш, калі рук халопскіх усюды хапае! То няхай сабе любяцца князь з палюбоўніцай, а дзесяць халопаў заўсёды знойдзецца, каб ім ложак мякка пасцяліць.

Вось такая гісторыя адбылася ў адным невялікім княстве аднаго дзяржаўнага царства памерам з наш Івацэвіцкі раён.

З павагай царскі служачы

Мікола ПРЫГОННЫ.

У нашым агульным доме – Беларусі – пасялілася бяда. Яшчэ адно сведчанне гэтага – матэрыялы гэтай старонкі, допісы нашых чытачоў. Мы – хворае грамадства. Аднак дыягназы нашых хваробаў – вядомыя. Увесь цывілізаваны свет ведае метады іх „лячэння". Мы ж – шукаем свой шлях, доўга і безвынікова. Чаму? Мо таму, што замест экономікі займаемся мітынгамі, рэферэндумамі, выбарамі і г. д. і глядзім назад? Давайце разам думаць, паважаныя чытачы!

БЯДА

● БЕЗРАБОТИЦА

Место стоит денег

Мне уже ничего не хочется. Живу каждый день одним и тем же – чем сегодня накормить детей, у кого еще можно отдолжить денег. Не думаю о том, когда смогу эти свои долги вернуть. Когда прошу в долг, прямо об этом говорю человеку. Мне дают, наверное, из сочувствия, дают понемногу – по 10–20 тысяч. Я больше и не прошу.

Год назад было все по-другому. Я работала, работал муж. Богато не жили, но в доме все всегда было. Хватало и на то, чтобы раз в месяц побаловать моих мальчишек шоколадками, даже умудрились купить игровую телевизионную приставку. Потом ... потом меня сократили. У мужа задержали зарплату на месяц, потом на два, на полгода. Всю зиму он просидел дома, хотя считался рабочим. Еще и тогда, год назад, мне казалось, что для меня, здоровой, молодой женщины, работа всегда найдется. Казалось...

Месяц шел за месяцем, я обошла все предприятия и учреждения в городе по два раза. В одном месте мне предложили зайти через неделю, может и отыщется место для меня. Я зашла. Сказали, чтобы зашла еще через две недели. Я поверила, пришла еще раз. Тогда ко мне в коридор вышла женщина и сказала, что к начальнику нужно идти не с пустыми руками. Я растерялась. Ведь никогда не давала взятки, не знаю даже, как это делать, что говорить. Тогда эта женщина мне говорит – давай я буду посредником. Мне, то есть – ей, нужно бутылку чего-небудь, а начальнику – сто долларов...

Я ушла, давясь слезами. Сказала, что приду через месяц. Но где я возьму эти сто долларов?

Рассказала обо всем подруге, а она удивилась моему удивлению. Неужели я раньше не знала, что сегодня устройство на работу стоит денег? Как же так? Кому можно на это пожаловаться?

Я вся нервная, издерганная. Муж получил зарплату за три месяца сразу. Аж 528 тысяч принес. Еще и на эти деньги купил бутылку водки и выпил с кем-то за углом. Отметили радостное событие...

Через две недели мне нужно идти в знакомое место и нести сто долларов, если хочу получить место с окладом в пятьсот тысяч рублей. Хорошее место... Но где мне взять эти сто долларов?! Мне их не отдолжит никто, а если и отдолжит, то когда я смогу их вернуть? Что мне продать? Телевизор? Но кому он нужен – старый, черно-белый? Себя продавать? Так ведь такого „товара" на нашем рынке достаточно. Украсть что-нибудь? Но ведь я такой вор, которого обязательно поймают, я не умею воровать. И что тогда – в тюрьму?

ГАЛИНА, 28 лет, г. Ивацевичи.

● ТУПИК

МОЛИТЬСЯ ИЛИ ВОРОВАТЬ?

Никогда не писала ни в какие газеты, а вот теперь решилась. А решила написать, потому что отчаялась, и нету с кем поделиться ни радостью, ни горем нашей семьи. Много раньше писали о заботе государства о молодых семьях, но сегодня этой заботой и не пахнет.

Я молодая мать, воспитываю двух детей. Их надо не только накормить, но и обуть, и одеть. Дети растут, на каждый сезон нужны новые одежды. Да, я, конечно, получаю пособие на детей, но разве это деньги – 230 тысяч рублей в месяц? Муж мой, слава Богу, работает, но когда мы заплатим за квартиру, за газ, за свет, то остается нам только около двухсот тысяч.

Я знаю, что сейчас очень тяжело пенсионерам. Но давайте посчитаем. Доход моей семьи составляет 450–500 тысяч рублей в месяц. И это нужно разделить на четырёх человек. А средняя пенсия у нас в Беларуси около пятисот тысяч. А ведь некоторые пенсионеры еще и работают, а где найти сегодня работу нам, молодым, когда везде сокращение и безработица?

Как дальше жить, как растить детей? Остаётся только молиться Богу или идти воровать. Я не могу купить лишнюю булку хлеба, приходится экономить буквально на всем, не говоря уже про „сникерсы" для детей. Об одежде для себя, о мебели мы уже и не думаем. Простой шкаф стоит больше миллиона – мы живем без шкафа, купить его не можем, и помощи ждать нам неоткуда.

Я считаю, что счастье не в деньгах, а когда рядом любящий муж и детишки, когда все здоровы. Но жить в нищете очень трудно...

ЕЛЕНА, д. Любищицы.

Фота П. ФІЛІПА.

● П'ЯНСТВА

Недзе дома чакае жонка,
Стыне звараны боршч на пліце.
І паглядваюць дзеці ў ваконца –
Хутка тата прыйдзе ці не?..

Сцісне сэрца жанчыны трывога,
І ўжо ў прыцемках, талакой
Маці з дзецьмі
крочыць з парога –
Шукаць бацьку пайшлі.
Божа мой!

Ловіць душы
„зладзейка з наклейкай",
Абяцае жаданы рай...
Толькі там,
на дне той бутэлькі,
Слезы, роспач, агіда,
адчай.

...Недзе свецяцца вокны
хаты –
Там не спяць.
Там бяда цвіце.
Дзеці з працы
чакаюць тату,
Стыне звараны борш
на пліце...

● ХВАРОБА

ТУБЕРКУЛЁЗ – ГЭТА СЛЁЗЫ ГАЛЕЧЫ...

Колькасць выяўленых на туберкулёз у нашым раёне вось ужо тры гады запар „круціцца" каля адной і той жа лічбы. У 1993 годзе было 29 захварэўшых, у 1994 – 31, у 1995 годзе зноў 29 чалавек напаткала гэта каварная хвароба. Коратка прааналізуем статыстыку мінулага года. З 29-ці чалавек у 18-ці туберкулёз быў выяўлены ў час прафілактычнага агляду, гэта значыць, з дапамогай флюараграфіі: чалавек звярнуўся па ўрачэбную дапамогу з іншай балячкай, а флюараграфічны здымак „паказаў" туберкулёз. З усёй колькасці захварэўшых ім летась 10 – жыхары Івацэвіч, 19 – раёна (часцей з Целяханскай зоны).

Што датычыцца палавога размежавання, то гэта хвароба „абрала" 22 мужчыны і 7 жанчын. З усяго ліку 25 чалавек захварэла менавіта на туберкулёз лёгкіх.

Як паказвае статыстыка, туберкулёзам захварэлі менавіта людзі, якім больш за 50 гадоў. Сярод іх – толькі 1 падлетак.

У першым паўгоддзі гэтага года каварная хвароба выяўлена ў 24 жыхароў раёна.

Туберкулёз, як захворванне, мае ярка акрэсленую накіраванасць. Ён з'яўляецца пастаянным спадарожнікам эканамічных крызісаў, беспрацоўя, галечы, голаду, вайны. Яшчэ Роберт Кох, які адкрыў мікраарганізмы, што выклікаюць гэта захворванне, сказаў: „Туберкулёз – гэта слёзы галечы, выплаканыя ўнутр". Распаўсюджваецца хвароба там, дзе нізкія ўзровень жыцця і санітарная культура людзей.

● ГАЛЕЧА

САНЬКА ЗБІРАЕЦЦА Ў ШКОЛУ

...Дзень выдаўся мяккі, сонечны, чым даўно не радавала нас гэтае дажджлівае лета. Нядзеля. Татам і мамам са сваімі дзецьмі ў выхадны дзень дарога адна – на рынак.

Марожанае – дзецям, бананы – мамам, піва – татам. Дазволілі сабе такую раскошу раз у месяц. Пасля палучкі. Прыселі, смакуем кожны сваё. Бесклапотнасць, сонейка ў твар. Добра!

...Ён узнік нібыта з-пад зямлі. Вось не было, а вось ужо стаіць у пяці кроках невысокі, хударлявы, у старэнькай, але чыстай кашулі, у не замызганых, хоць і не дужа акуратных штанах хлапчук. І – палатняная торбачка праз плячо. Пераміналўся з нагі на нагу і раз-пораз кідаў на мяне хуткія, з-пад броваў позіркі. Праз хвіліну я зразумеў, што цікуе хлопец не за мной, а за ... бутэлькай, піва ў якой набліжалася да дна.

Ад нашай бестурботнасці не засталося і следу. Усе раптам (і дзеці) адчулі сябе няёмка, у нечым вінаватымі, як усё роўна ўсе гэтыя прысмакі мы ўкралі.

...– Цябе як завуць?

– Санька.

– Колькі год табе?

– У школу хаджу.

– А бутэлькі навошта збіраеш?

Ён маўчыць, пераступае з нагі на нагу. Яму карціць пайсці ад мяне прэч, ніякага жадання ў яго адказваць на мае пытанні няма, але ў мяне ў руках – пустая бутэлька. Яму зразумела, што гэтай бутэлькай я купляю яго адказы на свае пытанні, і ён згаджаецца.

– Сям'я ў вас вялікая?

– Ды... пяцёра нас, дзяцей.

– Колькі старэйшаму?

– Сястра старэйшая, яна школу скончыла.

– А ты, мабыць, самы меншы?

– Не, і меншыя ёсць. Сястрычка малая, яна ў школу не ходзіць.

– Маці, бацька ёсць?

– Ёсць.

– Працуюць?

– Не. Маці раней працавала, а цяпер яе з МДБК скарацілі. А бацька яшчэ раней не працуе, ён так, гандляваў трохі, цяпер нявыгадна. А работы яму нідзе няма.

– Мо п'юць бацькі?

– Няма за што піць. Работу шукаюць.

– Ты, бачу я, работу сабе хутчэй за іх знайшоў. На што заробленае траціш? – зноў вяртаюся я да ранейшага пытання.

Санька шморгае носам, пільна разглядвае свае запыленыя кеды, урэшце кажа:

– Я грошай не трачу. Збіраю. У школу ж хутка трэба. А ў мяне сшыткаў няма, і ручку сястра малая недзе згубіла. Дзённік трэба...

– А не на жвачкі? – разгублена пытаюся я, бо чаго-чаго, а такога адказу не чакаў.

– Я жвачак не ем... – Санька адказвае, і ў словах гэтых гучыць недзіцячая перакананне і сум. Ён бярэ ў мяне бутэльку, кідае хуткае „дзякуй" і знікае.

...Па дарозе я набыў сабе пачку цыгарэт. Дзве тысячы.

Самы звычайны тонкі сшытак каштуе тысячу рублёў. Сшытак для малявання, самы танны – тры з паловай тысячы, дзённік Санька можа набыць за шэсць з паловай тысяч.

Хто зрабіў такія цэны?

Раней замест адной пачкі „Прымы" можна было набыць сем школьных сшыткаў.

Урэшце, са мной можна не пагадзіцца, але асабіста я лічу, што такая цэнавая палітыка, якая існуе сёння ў адносінах да школы, называецца дзяржаўнай подласцю. Так, дзяржаўныя дзядзечкі добра разумеюць, што курыць можна кінуць наогул, ці курыць самасад, піць можна меней, або гнаць самагон, а вучыцца дзецям **трэба** заўсёды. Нікуды не дзенуцца мамы і таты – купяць і сшыткі, і дзённікі, і ранцы школьныя! Вымушаны купляць!

Калі вы не згодны з тым, што дзяржава спрабуе выжыць, рабуючы дзяцей, то я прывяду вам толькі тры лічбы. За пяць гадоў гарэлка ў сярэднім падаражала ў **пяць** тысяч разоў, цыгарэты – у **чатырнаццаць** тысяч разоў, а школьныя сшыткі – у **пяцьдзесят** тысяч разоў!

Вось вам і дуты рынычны сацыялізм з чалавечым тварам, вось вам і клопат дзяржаўных дзядзяў пра дзяцей – будучыню нацыі. Божа, якім жа цынізмам трэба валодаць, каб расказваць усяму свету па тэлебачанню аб сваім клопаце пра дзяцей і не бачыць вось гэтых санькаў, міколкаў, міхаськаў, што грошы на школьныя сшыткі шукаюць на памыйках, у сметніцах...

В. ГАПЕЕЎ.

● КРАДЗЯЖЫ

СЯРОД БЕЛАГА ДНЯ

Аддзелу па барацьбе з эканамічнай злачыннасцю пры раённым аддзеле ўнутраных спраў нашага раёна сёння работы хапае – наша грамадства, даўно залічыўшае крадзеж дзяржаўнай ці калектыўнай маёмасці ў разрад своеасаблівага віду спорту, не лічыць грахом прыхапіць ноччу з калгаснага поля мяшок бульбы ці электрарухавік з завода.

Аднак час прымітыўных крадзяжоў пачынае паціху мінаць. Сёння злодзеі, ідучы на сваю справу, маюць у сваім распараджэнні магутныя грузавозы, сучасную капіравальную тэхніку, „дах" над галавой у выглядзе якой-небудзь (часам і неіснуючай) фірмы.

Аддзелам па барацьбе з эканамічнай злачыннасцю сумесна з работнікамі крымінальнага вышуку нядаўна прадухілена менавіта вось такая „культурная" спроба „аблегчыць" капітал акцыянернага таварыства „Івацэвічдрэў" на суму больш за 14 мільёнаў рублёў. Такія спосабы крадзяжу супрацоўнікам аддзела добра вядомыя, і іх пільная ўвага да гэтага прадпрыемства аказалася не залішняй.

Знешне ўсё адбывалася прыстойна. З завода „тавар" вывезлі. Як быццам, нават па закону – былі накладныя, былі пячаткі, іншыя дакументы. Як высветлілася – усё падробленае. Аўтамабіль з загружанай ламініраванай плітой вытворчасці нашага прадпрыемства затрымалі. Належыў ён баранавіцкім прадпрымальнікам. Па факту гэтага крадзяжу ўзбуджана крымінальная справа. У інтарэсах следства мы не называем імёны ўдзельнікаў гэтай крымінальнай акцыі, скажам хіба аб тым, што для крадзяжу ламініраванай пліты была арганізавана злачынная група, у якую ўваходзілі і работнікі АТ „Івацэвічдрэў".

Колькі слоў для роздуму. Сума ўкрадзенага ў пераліку на аднаго ўдзельніка крадзяжу быццам і невялікая. Але крадзёж адбываўся цэлай групай, а гэта такі артыкул Крымінальнага кодэксу, пакаранне па якому, улічваючы суму ўкрадзенага, знаходзіцца ў межах ад 10 да 15 гадоў пазбаўлення волі. Ды яшчэ і з канфіскацыяй маёмасці. Ёсць над чым падумаць.

М. ШЧУРКО,
нач. аддзела па барацьбе з эканамічнай злачыннасцю Івацэвіцкага РАУС.

● БЕЗ КОММЕНТАРИЕВ

1 миллиард 200 миллионов рублей плюс еще несколько миллиардов

В такую сумму оценил свои честь и достоинство бывший начальник колонии строгого режима, ныне председатель Ивацевичского районного Совета депутатов Н. Волкович, через суд предъявив исковые претензии к газете „Брестский курьер" и ее авторам.

ОТ РЕДАКЦИИ: Публикуя данный юридический документ, оставляем в нем неприкосновенными стиль, пунктуацию и грамматику автора, дабы избежать возможных претензий с его стороны.

„Суду Московского района г. Бреста.

Истец: Волкович Николай Николаевич, г. Ивацевичи (...).

Ответчик: Редакция газеты „Брестский курьер", г. Брест (...).

Соответчики: Авторы указанных публикаций (данные о которых прошу суд заполучить в редакции, так как выступают они инкогнито, а на мой запрос редакция ответа не дала).

ИСКОВОЕ ЗАЯВЛЕНИЕ О ЗАЩИТЕ ЧЕСТИ И ДОСТОИНСТВА

В газете „Брестский курьер" № 28 за 1994 год опубликована статья И. Шаламова „Эхо кампании по выдвижению кандидатов в президенты". В данной публикации унижают мои честь и достоинство. Факты изложенные в публикации не достоверны. На мое заявление на имя главного редактора от 3.08.1994 года № 2114 с просьбой опубликовать опровержение и назвать автора статьи в которой унижаются честь и достоинство как гражданина, ответа я не получил. Более того, в последующем номере „Брестского курьера" № 42 смотрите статью „Колониальный порядок" вновь автор статьи целенаправленно, необоснованно обвиняет меня, унижая мое достоинство. После проверки изложенных фактов руководством УВД дан ответ редакции в котором указано что злоупотреблений допущенных мной не выявлено.

В № 50 „Брестского курьера" в публикации „На даче лучше чем в зоне" автор статьи продолжает целенаправленно искажать факты с целью оскорбления и унижения моего достоинства, добавляя в каждом номере „факты" такие как будто бы я строил себе котедж. Придумал что мне якобы МВД выделило „Жигули". Вымысел не больше, чтобы опорочить и осквернить меня в лице общественности, унизить мои достоинсто и честь.

И этого оказывается мало.

Снова в следующем номере „Брестского курьера" уже в текущем году в публикации „Явление истины не желательно" какой-то „Наш корреспондент" снова находит „вину Волковича" (см. публикацию).

Учитывая, что публикации в газете „Брестский курьер" носят систематически по отношению ко мне лживый, провакационный характер, преследуя цель опорочить мою честь и достоинство как личности и как бывшего руководителя серьезного коллектива и что мне нанесен и сейчас продолжают наносить, моральный вред, на основании статьи 7 Гражданского Кодекса Республики Беларусь „О защите чести и достоинства".

ПРОШУ:

1. Обязать газету „Брестский курьер" напечатать опровержение данных публикаций и принести публичное извинение.

2. Взыскать с ответчика – газеты „Брестский курьер" за нанесение мне морального вреда один миллиард двести миллионов рублей.

3. Истребовать у редакции газеты фамилии авторов указанных публикаций и взыскать с них в счет возмещения морального вреда по одному миллиарду рублей с каждого.

Приложение: Справки проверок изложенных фактов, упомянутые публикации в „Брестском курьере". 3 экземпляра исковых заявлений. Квитанция об уплате госпошлины. Копии справок.

Всего на 14 листах.

Истец: Волкович Н. Н. (подпись)."

ИНФОРМАЦИЯ ДЛЯ ЧИТАТЕЛЕЙ

30 июля состоялось первое слушание в суде по иску Н. Волковича к „Брестскому курьеру". На запрос представителя редакции, чтобы истец объяснил, каким именно ущербом мотивируется общая, столь внушительная сумма его иска к „БК" и авторам публикаций, Н. Волкович дать ответ отказался.

В суде были заслушаны ряд свидетелей со стороны Н. Волковича. Представитель редакции обратился к суду с рядом ходатайств по запросам документальных материалов, касающихся прежней деятельности Н. Волковича, которые были удовлетворены. Следующее слушание перенесено на более поздний срок.

КРАТКАЯ СПРАВКА ОБ ИСТЦЕ

Н. Волкович проработал в Ивацевичской колонии строгого режима (УЖ 15/5) около тридцати лет. В начале семидесятых годов стал ее начальником. Оставил службу в органах в конце 1994 года. В 1995 году был избран председателем Ивацевичского районного Совета депутатов. Имеет орден Трудового Красного Знамени и личное оружие.

Газета „Брестский курьер" № 32 за 8–14 августа с. г.

Уважаемая Светлана Николаевна СЕРГИЕНЯ из Ивацевич. Примите мои искренние поздравления с днем рождения и пожелания всего наилучшего в Вашей жизни.

Пусть счастье, радость и любовь
Всегда под Ваш приходит кров.
Желаю чаще улыбаться,

По пустякам не огорчаться.
Желаю благ Вам всех земных.
Я знаю: Вы достойны их.

Желаю счастья через край,
Здоровья крепкого, как сталь.
Преград не знать, дорог не мерить,
Любить, надеяться и верить.

Таиса Ивановна.

***

Дарагую мамачку і бабулю СУХАНОСІК Яўгенію Паўлаўну з в. Быч шчыра віншуем з 70-цігадовым юбілеем. Жадаем моцнага здароўя, шчасця, каб яшчэ доўга свяціліся вокны тваёго дома.

От нас тебе поклон земной
За помощь, ласку, доброту,
За то, что в жизни сберегла
Души тепло и красоту.
И хоть года бегут неумолимо,
Живи сто лет,
Борись, крепись, здорова будь.
И будь всегда счастлива.
Ты самый близкий
И родной наш человек.

Сыны, нявесткі, унукі, сваты Пархомікі.

***

Дорогая и любимая МИСКЕВИЧ Анна Владимировна из д. Хороща! Поздравляем тебя с днем рождения и от всей души желаем здоровья и счастья.

Года незаметно ведут свой отсчет,
Бегут наши дни торопливо,
Тревожно и грустно порой на душе
У мамочки нашей любимой.
Как много ей в жизни пришлось пережить:
И горесть, и радость удачи
Спасибо за все: за твою доброту,
За труд, за бессонные ночи,
Мы помним об этом и в вечном долгу,
И любим тебя очень-очень!

Дочки, зятья, внуки.

***

Дорогой и любимый муж, папа и дедушка Фёдор Иванович ЕРОШЕНКО из г. п. Телеханы! Прими наши искренния поздравления с 60-летним юбилеем.

Пусть годы бегут за годами,
О том, что прошло, не грусти.
А тех, кто когда-то обидел,
Обиды всем сердцем прости.
Не трать свои нервы напрасно –
Здоровья не купишь нигде.
Пусть жизнь твоя будет прекрасной,
Здоровья и счастья тебе!

Жена, дети, внуки.

ВЕЧНАЯ РАКА ЖЫЦЦЯ

Каб існасць пазнаць,
Сэнс жыцця зразумець,
Каб месца сваё
У сусвеце знайсці

І сэрцам адчуць
Нараджэнне
і смерць –
Да вечнай ракі

Дастаткова
прыйсці.

Фота П. ЛУЧЫЦА.

АБ'ЯВЫ

● БЮРО НАХОДОК

На прошлой неделе найден кошелек с деньгами и удостоверением участника Великой Отечественной войны на имя **Алексея Григорьевича ЮНЧИКА.**

Уважаемый Алексей Григорьевич! Ваш бумажник сейчас находится в коммерческом магазине „Пралеска" в городе Ивацевичи. Этот магазин расположен по улице Почтовой, 2 (возле самого рынка напротив вокзала). Магазин работает с 9 утра до 17 вечера. Выходной день – понедельник. Приходите, Вас там ждут.

● Куплю 1500 штук кирпича (можно бывшего в употреблении) и 50 штук огнеупорного кирпича. Звонить по телефонам 2-31-85 или 2-47-07 в любое время.

● Продаётся ковер 3 х 4 м, бежево-коричневого цвета. Звонить по тел. 2-22-77 в любое время.

● Срочно продаётся 3-комнатная квартира со всеми удобствами. Есть подвал, два сарая, небольшой участок земли с плодовыми деревьями. Вход отдельный. Есть телефон. Цена договорная.

Обращайтесь по адресу: г. Ивацевичи, ул. Шевченко, 13 кв. 2 или звоните по телефону 2-12-59.

● Продаётся автомашина ВАЗ-2101 1978 года выпуска, в хорошем состоянии. Цена договорная. Звонить в г. Коссово по телефону 32-6-87 в вечернее время.

● Срочно продаётся корова первотелка.

Обращаться д. Яглевичи, ул. Клютко, д. 44.

● Продаётся капитальный гараж в районе улицы 60 лет Октября и мотоцикл „Ява-350" (6 - вольтовая) на запчасти. Телефон соседей 2-46-71.

● Меняю 2-хкомнатную квартиру (площадь 27,4 кв. м), 5 этаж, дом новый, г. Ивацевичи на равнозначную в г. Мосты. Тел. 2-21-78 (звонить в любое время).

Газета выдаецца на беларускай і рускай мовах. Набіраецца ў Івацэвічах, друкуецца ў Баранавіцкай друкарні (г. Баранавічы, вул. Савецкая, 80). Выходзіць два разы на тыдзень: у сераду і суботу.
Фармат 420х300 мм. Аб'ём – 1 друк. аркуш.
Падпісана да друку 19 жніўня ў 14.00.

ЗАСНАВАЛЬНІК: гандлёва-прамысловая фірма „Івацэвічы". Рэгістрацыйны нумар 482.

Рэдактар Лідзія ЦАЛУЙКА.

НАШ АДРАС: 225250, г. Івацэвічы, вул. Дзяржынскага, 30, рэдакцыя „Газеты Уладзіміра Кудзінава". Тэлефоны: рэдактара – 2-12-29, карэспандэнтаў – 2-46-30.

Рукапісы і здымкі не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца. Аўтары апублікаваных матэрыялаў нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў. Іх меркаванні і выказванні могуць не супадаць з пунктам гледжання рэдакцыі і не накладваюць на яе ніякіх абавязацельстваў. Пры перадрукоўванні спасылка на нашу газету абавязковая.

Індэкс 63959. Тыраж 2.320 экз. Заказ № 1570.